

бъдат харесвани от масовата публика, да бъдат достъпни, защото това е белег на посредственост. С този белег е маркирана Цитаделата Вазов, тя е загубила свещения си ореол и се е превърнала в крайпътен хан. Вазов е народен поет, него може да одобрява целият български народ, но изкуството не би го погълнало целия. Законите на изкуството не се покриват с националните идеологии, с ценностите, постулирани от традицията и нормата. Аристократичното изкуство раздробява Цитаделата на Вазов-поета, Вазов прозаика, Вазов драматурга. Фрагментира я, за да я сведе до принципите на модернизма, и избира като значим именно онзи неин аспект, който се подчинява най-лесно на програмата „Мисъл“, а именно Вазов поета. Признавайки Вазов поета, д-р Кръстев не признава Вазов, а жанра на поезията, която йерархически заема най-престижно място в неговия манифест. Д-р Кръстьо Кръстев е КРЪСТНИКЪТ на модерното изкуство, той дава имената на членовете на корпуса „Мисъл“: Пенчо Славейков – „невенчан крал на младите“; П. К. Яворов – „певец на нощта и на душевните бездни“; Петко Тодоров – „певец на воля и младост“. Д-р Кръстев е и хирургът, който прави операциите, отстранява нефункционалните части и проправяйки път за изявата, за изложението на нов опит и нови опции.

ПАРАЛИЗИРАНИЯТ КОРПУС

Тялото е с парализирана дясна половина, поругано тяло, изтерзано, фигура на изтощението. Целият живот е влачене на недъга, от който се изплъзва смисълът. Бреме, което е пределът на корпуса, залезът на мощта, на натрапващата се физичност, на плътския порядък. Култът към мисълта е комплексът на едно парализирано тяло, тяло, лишено от рай. Страдащият Славейков, носещ „цезурата“, прекъснатостта на своята телесност, липсата на хармония между дух и тяло. „...при Пенчо Славейков за първи път в българската култура биват оспорени континуитетът на паметта и непрекъснатостта на самоличността – както и мисленето за историята (литературна и обща) като рамка на това разбиране за човека“ (Б. Пенчев²). Страданието от носената смърт става отверстието, през което реалността заявява своята конституция. Азът гради себе си, надмгвайки гроба на членовете си, тежестта на материалното небитие. „Живите мъртъвци“ в реториката на Славейков са любовното докосване на живото и мъртвото, разделени от предела на смъртта. Дисконтинуитетът на физиката раздвоява ореола на поета, една форма с два ореола – орео-

² Пенчев, Б. *Българският модернизъм: моделирането на Аза*. С., 2003, с. 87.